

El gat que feia mals esmorzars

[vc_row][vc_column][vc_column_text css=»»]A la Júlia li encantava dormir fins tard… però aquell matí va obrir els ulls de cop perquè algú cridava a la cuina:
—ATENCIÓ, ATENCIÓ! El xef Frei està preparant l’esmorzar més extraordinari del món!

La Júlia es va posar les sabatilles i va córrer. Quan va entrar, va veure en Frei, un gat amb un davantal ple de taques i un bigoti tot enfarinat.

El gat li va somriure i va dir:
—Avui menjaràs la millor sopa de la teva vida!

Però a la cassola no hi havia pastanagues ni patates… sinó dues sabates velles i un mitjó ratllat.

La Júlia va fer una ganyota i va cridar:
—Frei! Això no és una sopa!
I ell, tot orgullós, va respondre:
—Segur que té molt gust d’aventura!

L’endemà, en Frei va aparèixer a la cuina amb ulleres de sol i una safata.

—Avui toca… galetes bombolla! —va anunciar.

Va agafar farina, sucre… i un pot de sabó amb olor de maduixa.
En barrejar-ho, les galetes van començar a fer “blup blup blup”.

—Frei! Les galetes no han de fer bombolles! —va protestar la Júlia.
—Així no t’hauràs de rentar les dents! —va dir ell, rient.

El tercer dia, en Frei duia un barret de cuiner gegant.
—Avui faré la truita més esponjosa del planeta!

Va trencar ous, va posar sal i… en lloc d’oli, hi va afegir un grapat de globus de colors.

Quan la Júlia la va tallar, els globus van començar a inflar-se i a volar per tota la cuina.

—Frei! Això no és una truita, és un festival!
—Doncs… visca el festival! —va cridar ell, saltant per atrapar-los.

Aquella nit, la Júlia va pensar:
“Potser en Frei no sap cuinar… però m’ho passo tan bé amb ell…”.

L’endemà, quan el gat va entrar a la cuina amb un pot de mostassa i un paraigua, la Júlia el va aturar.
—Avui cuinem junts. Jo t’ensenyaré la recepta, i tu m’ajudaràs.

Van fer pa torrat amb mel, fruita tallada i un got de llet.

En Frei va tastar una maduixa i va somriure:
—Mmmm… crec que ara sí que m’està sortint bé.
—Veus? —va dir la Júlia—. Cuinar junts és més fàcil… i molt més divertit.

I des de llavors, cada matí, en Frei i la Júlia feien l’esmorzar plegats.
A vegades sortia perfecte... i a vegades no tant.
Però sempre, sempre, era l’esmorzar més feliç del món.

Pinta el conte:

[/vc_column_text][/vc_column][/vc_row][vc_row][vc_column][vc_single_image image=»2979″ img_size=»500px» onclick=»img_link_large» css=»»][/vc_column][/vc_row]